

Der er ingen tvivl om, at det store flertal i den irakiske befolkning er oprigtig glad for, at de er sluppet af med Saddam Hussein. Men SF er ikke i tvivl om, at den irakiske befolkning heller ikke ønsker en besættelse udefra. Det tyder langt de fleste tilkendegivelser da også på, selv fra shiamuslimerne, hvis støtte man ellers havde regnet med. Der er ingen tvivl om, at den største tilfredshed findes i den kurdiske befolkningsgruppe. Billedet er således ikke entydigt. Det er derfor et i mere end én forstand konfliktfyldt område, som danske styrker skal udsendes til.

Netop fordi situationen er så kompleks og indeholder så mange modsætninger og farlige elementer, som den gør, er det afgørende, at FN placeres i den centrale rolle i forhold til Iraks fremtid. SF er helt enig i, at det er nødvendigt med en militær tilstedeværelse i den nuværende situation – alt andet ville være et fatalt svigt. Men det er ganske afgørende, at FN er i den centrale position også i forhold til det, der skal ske militært.

Det er værd at bemærke, at fremtrædende medlemmer af den amerikanske regering konsekvent har modarbejdet FN-sporet. Med Rumsfeld og Cheney i spidsen er der blevet gjort store anstrengelser for at forhindre, at FN kom til at spille nogen som helst afgørende rolle. Det samme har i øvrigt den danske statsminister.

Det finder SF kortsigtet og i modstrid med ønsket om et internationalt forpligtende samarbejde inden for rammen af »verdenssamfundet«. For dette gælder ikke kun i den militære del af indsatsen – det gælder i langt højere grad i forhold til de øvrige opgaver, der forestår: håndhævelse af lov og orden, beskyttelse af befolkningen, udstikning af rammerne for landets genopbygning og den politiske overgangsproces samt afklaring af, hvem der skal have adgang til de irakiske rigdomme. Hvis projektet er en demokratisering af Irak, er løsningen ikke en besættelse fra koalitionslandenes side med brug af f.eks. det forhadte irakiske politi, der i årevis har håndhævet undertrykkelsen.

Det er nu besættelsesmagterne, der med forskellige motiver skal stå for opgaverne. Det bør være en legitim magt, som netop repræsenterer verdenssamfundet – en magt, som ikke er behæftet med den modvilje og modstand fra lokalbefolkningen, som vil være en besættelsesmagts vilkår.

Ét er at vinde en krig, noget andet er at vinde den svære fred. Det viser begivenhedsforløbet indtil nu kun alt for tydeligt.

Vi sender danske soldater ud på en farefuld mission med farer for miner og specielt for ueksploderet ammunition, uranarmeret ammunition, ueksploderede klyngebomber etc. Også faren for terrerspionage og andre former for trusler vurderes som høje.

SF støtter gerne en genopbygning af Irak, og ikke kun gerne – SF mener, det er vores pligt. SF anerkender som sagt også nødvendigheden af militær tilstedeværelse i Irak i den nuværende situation, men for SF er det helt afgørende, at FN placeres i den centrale rolle. Det sker som bekendt ikke, og derfor kan SF ikke støtte forslaget.

Enhedslistens medlem af udvalget bemærker, at Danmark med udsendelsen af dansk militær til Irak bakker utvetydigt op bag USA og England som besættelsesmagter i Irak. Danmark indgår nu som et militært led i besættelsen af Irak og bliver en brik i besættelsesmagtens administration og kontrol af Iraks økonomiske ressourcer og den politiske forvaltning af landet. Danmark bliver medansvarlig for de afgørelser, som de amerikanske embedsmænd og militærfolk som de hovedansvarlige træffer i Irak.

Regeringen skriver i svar til Forsvarsudvalget på spørgsmål 34, at »Det vil derfor være rigtigst at betragte USA og UK som besættelsesmagter for de dele af Irak, som de fysisk og faktisk kontrollerer. Danmark kontrollerer på nuværende tidspunkt ikke dele af det irakiske territorium og kan allerede af den grund efter regeringens opfattelse ikke anses som besættelsesmagt«.

Samtidig konstaterer regeringen, at »Ved indsættelsen af et dansk bidrag til en sikringsstyrke vil Danmark kunne bidrage til besættelsesmagtens – i det konkrete tilfælde Storbritanniens – udøvelse af sine rettigheder og forpligtelser efter den humanitære folkeret«.

På spørgsmål 33 om, hvordan regeringen vil opfatte voldelige reaktioner, som kommer til udtryk fra den irakiske befolknings side over for besættelsesmagtens militære, økonomiske og politiske diktater, skriver regeringen i sit svar, at: »Voldelige reaktioner mod udenlandsk militært og civilt personel, samt mod den øvrige irakiske civilbefolkning, skal selsagt bringes til ophør, således at lov og orden kan opretholdes